



Sluníčková 2004

aneb

...ikdyž není vidět, stejně hřeje...

Sluníčková 2004

aneb

pozdní sněžná

21. - 23.5.

Od poslední se toho moc nezměnilo. Máme jen nová pobočná světýlka a dostrojené vše, co se nestihalo udělat do minulého výjezdu. Všechno zdá se být v pořádku, můžeme vyrazit.

Tuhle výpravu připravil a vede Tomáš. A pojal ji vskutku velkoryse. Pojedeme do Českého Švýcarska. Daleko? Ano! Proto pojedeme do Děčína vlakem. Už teď mi naskakuje husí kůže velikosti malých panáků při představě manipulace s našimi miláčky a rozsahem škod, o které si koledujeme při dopravě ČD. Ono už jenom vyhledání patřičných spojů a vhodného nádraží... Tomáši? Dig.

Trochu práce to dalo. Nejdříve jsem musel zjistit odkad a kdy vlastně vyrazíme. Problém nastal už s odjezdem, aby se do něj všichni vešli. Takže jsem našel dva spoje v 18:20 a 20:20. Ve 20:20 je odjezd nepoužitelný protože neberou kola jak zjistila Marcela, takže se musíme narvat do 18:20, snad to stihnem. Příprava trasy taky nebyla žádná sláva, protože se pomalu nikde nedalo spát. Buď tam byly domky, baráčky a podobný stavby, nebo to bylo nahoru a dolů. Nakonec jsem našel tři použitelná místa pro naše přenocování. Pokud je přestřelíme tak jsme v řiti. Ještě k výbavě. Po dlouhém pátrání na netu jsem objevil dobrý brašny a ještě před výpravou je zakoupil pro vyzkoušení. Jediná pakárna byla, jak to všechno dostat na mého oře, protože výrobce se neobtěžoval s návodem, jak to naházet na kolo. Tom.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	723	0	0	19

A jsme v Jeskyni. Máme sbaleno a venku leje. Moc pěkně to začíná. Dig.

Nějak si Digu pozapomněl doplnit, proč tak krásně leje. Při zpáteční cestě z nákupu jsi pobízel slejvák ať ukáže co dovede, že je to stále slabý tak ať přidá na intenzitě i velikosti kapek. Nevím jak, ale fungovalo to až moc. Během mžiku z nás byli vodníci. Hnk.

Díky ženský hrozný, příšerný a skoro blondatý vyjíždíme o chlup později. Má poškozený ešusovník do té míry, že se nedá připojit k bágům. Potud OK. Jenomže to nikomu neřekla a tak to opravuji až teď pár minut před odjezdem! Dig.

Jasně ☺, na někoho se to hodit musí ☺...

Ne vážně, já netrvala na tom, že se ta karabina k obalu na ešus musí opravovat minutu před odjezdem, ale zase musím uznat, že je fakt, že ten ešus se mi do těch bágů vejít nechtěl.. ☺

JRK.

Ale teď už opravdu vyjíždíme. Po Husitské dolů až k „Majčině odbočce“ (to je to místo, kde si nabíla kokos) a dál spojkou k Bulharovi a pak už jen do nádražní budovy Masarykova nádraží. Tady již čeká poněkud nervózní Tomáš.

Dig.

Já jsem tady stepoval půl hodiny, mezitím koupil lístky pro nás čtyři. Marcela je od ČD, tedy lístek nepotřebuje. Potom se semnou začal bavit nějaký dědula. Byl docela fajn, až na to, že mu příšerně táhlo z pusy. Po deseti minutách jsem se ho zbavil, tím že jsem vylezl před nádraží na cigárko. Když jsem se vracel, hádejte jaký šílenci už přijeli.

Tom.

Hned zajíždíme ke služebnímu vagónu a po dohodě s průvodčím nakládáme celá neodstrojená kola.



Bezva. Marcela zabrala to nejsprávnější kupé a my ostatní se ještě vypravili do krámků pro nějaký ten sezob a vychlast.

Dig.

Se zabráním kupíčka nebyl žádný problém. Ale sotva jsem se v něm uvelebila a zkonstatovala, že se v něm nedá dýchat, už vagónem procházela cikánská (pardon rómská) rodinka v počtu 7 lidí. A hned, že jich je 7 a tak, že si snad někdo může přesednout, aby měli kupé pro sebe. Upozornila jsem je, že nás bude 5, a že se nehodlám stěhovat. Měli ještě nějaké řeči, ale naštěstí pro mě odcházeli dál. Pak se tam objevila mladá holka se slovy máte ze volno? Přikývla jsem a upozornila ji na bandu, která přijde. Prý to přežije.

MCL.



Tak jsme zpátky a ... A nebudeme tu sami. kromě Marcely tu sedí dívka... Ale jo. Vypadá normálně, až dobře, tak snad s ní nebudou problémy. Jen jsme se nahrnuli do kupé, začali jsme provádět lotroviny. Po nějakém čase se vlak rozjel. Dívka se ukázala být velmi chytlavá a celá nadšená přijala mou vizitku a odkaz na [www stránky](#). Dig.

Ta se chytila samozřejmě na bonbony. Jarka jí je omylem nabídla, zatímco my se váleli smíchy. Mezitím se dívka vzpomínala ze šoku.

Tom.

Cesta probíhá báječně. V Kralupech nás dívka opustila. A tak si povídáme, tropíme si všelijaké žertíky, zejména na místní WC a Jarku a nějak nám to uteklo. Dig.

Teda, já nevím, kdo je vtipnější... jestli já nebo to vlakové WC.. Myslim, že WC o chlup vede☺.

JRK

Jsmo tu. Vlak zastavil a my vykládáme kola. Po jejich kontrole zjišťuju že jsme neutrpěli vůbec žádné škody. To je neuvěřitelné. Před nádražím nasedáme a vyrazíme vstříc dalšímu dobrodružství. Nebylo daleko. Alespoň mě připadá dobrodružné být uprostřed neznámého města, znát místo noclehu a nevědět kudy k němu. Díky tomu jsme absolvovali dvě čestná kolečka městem a pak pomocí statečného policisty se dostali ven. Má to jenom jednu drobnou vadu. Je to tu do kopce a podle Tomáše se to jen tak brzy nezmění. Stmívá se. Mají tu mokro, ale relativně teplo. Furt funíme nahoru až najednou Tomáš vydává pokyn odbočit vlevo. Jsme na vedlejší. Je to tu míň nahoru a hlavně tu neotravují auta. A jak tak zvolna stoupáme a ochlazuje se, shodli jsme se na tom, že by neškodila večere v nějakém podniku. Třeba v tomhle. Jenomže průzkum ukázal, že z večere nebude nic. O mateasy a zavináče nikdo z nás nijak extra nestojí. Ale na druhou stranu čaj, grog a teplo v lokále je dostatečně silná pobídka k zastávce. A to už jsme u stolu a už se nám to nosí. Máme pěkný stůl plný zahřívadel a k jídlu pistácie. A zase je to tu samá

sranda. Je tu dobře. Bohužel je čas pokračovat v jízdě. Po rozjezdu se ukázalo, že je Tomáš veselejší a v manévrování odvážnější než obvykle. Dig.

Na to, že jsem skoro nic neměl, mě to pěkně dostalo. Připilej na kole jsem ještě nejel. Tom.

Opět se suneme tmou kamsi nahoru. Tak to by stačilo. Dnešní kilometráž je splněna, hledáme nocleh. Je tu krásná cesta do lesa. Jo, to je ona. Jedu s Tomášem na průzkum. No, není to tu úplně ideální, ale při troše dobré vůle i tady půjde postavit trojmístné doupě. Aha asi by chtělo upřesnit proč trojmístné. To je tak. Olda je pracovní vyčerpán tak, že za námi přijede až zítra, čímž Jarka zůstala na celý dnešní podnik sama. Tak jsem rozhodl, že své doupě připojím k mému a bude to. A sem se sice blbě, ale vejde. Před námi to nějak zaštrachalo. Tomáš posvítíl ke zdroji hluku a... Tak tohle místo není to pravé. Právě jsme vyrušili stádečko asi patnácti divokých prasátek. Viditelně nemají mladé, protože se z úleku vzpomínávají dříve a upalují pryč. Tedy dobrá, také ustupujeme. Něco nevyšlo. Podle Tomáše, který se to dočetl v průvodci v téhle oblasti divoká prasata nežijí. Hmm, nežijí. Ale viděl jsem je na vlastní oči. Dig.

To by mě zajímalo, kterej blbec psal toho průvodce. Tom.

Už jsme na silnici a pokračujeme jinam. Pořád se jede celkem slušně, nespěcháme, stále je dost humoru, tak o nic nejde. Silnice teď vede lesem. Zatáčí doprava a tady to vypadá slušně. Je tu dost místa a po průzkumu rozhoduji, že tady je to jediné správné místo pro nocleh Hells. Zaparkovali jsme a začali se stavbou veledíla. No to zas bylo... srandy. Zvlášť zajímavé bylo poslouchat slova, věty a zvuky přicházející od dvojice Marcela - Tomáš... Dig.

Proč zajímavý? Když se napiju, tak holt moc nevnímám. Tom.

Když oni nás nechťely poslouchat doupěťový kolíky. MCL.

My máme postaveno a zalezáme. Jarka si prý v tom prostoru co má jen pro sebe připadá být ztracená. Já s Hankou jsme rozmístění standardně. Mám jen jedinou výhodu. Nějak se mi nedaří se srovnat s těma dvěma boulema co mám pod sebou. No, máme jednu hodinu tak dobrou.

Kolem druhé mě budí dvě věci. 1. auto, které nejdříve projelo, posvítilo na nás, zastavilo, zacouvalo a pustilo do nás dálková světla. Chvilku stálo a pak odjelo. 2. v zápětí Marcela, která dostala nápad to tady celé sbalit a odjet jinam, než řidič toho auta zavolá nějakým orgánům... Dig.

Vzpomněla jsem si na pravidla ze zahraničí, tak promiň. MCL.

Každopádně jestli chtěl zavolat, už to udělal a stejně nestihneme zmizet než kdokoliv přijede. Pokud to neudělal nemá cenu se někam stěhovat. Rozhoduji, že usínám teď! A nikam se nestěhuju. Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Arnotice	45	744	20,6	13	-5-17

Ráno 22.5. sobota

Je půl osmé. Tomáš nás včera strašil, že budeme vstávat brzy. Vidím, že sliby plní.
Dig.

Brzo? Já vstával po pátý. Hned jsem musel hodit cyklobobek! Sedím si pěkně v podřepu a v tom pes. Říkám si to je dobrý je za mnou tak 200m, ale v tom druhéj. Tak ani ne 100m přede mnou. To jste měli vidět ty mety zpátky do doupěte.
Tom.

Vstáváme, snídáme, zvolna balíme a chystáme se k odjezdu.



Mezi tím nás navštívili houbaři. Měli spoustu rádoby vtipných poznámek o tom, že v noci byla zima a co blbne a podobně. Naštěstí za chvíli zmizeli v lese. Dig.

Houbaři měli pravdu. Teplo vypadá úplně, ale úplně jinak. Zima byla šílená, celou noc jsem o ní věděla až moc dobře. Spát se ale dalo a následky na zdraví žádné. Takže vlastně pohoda.

Hnk.

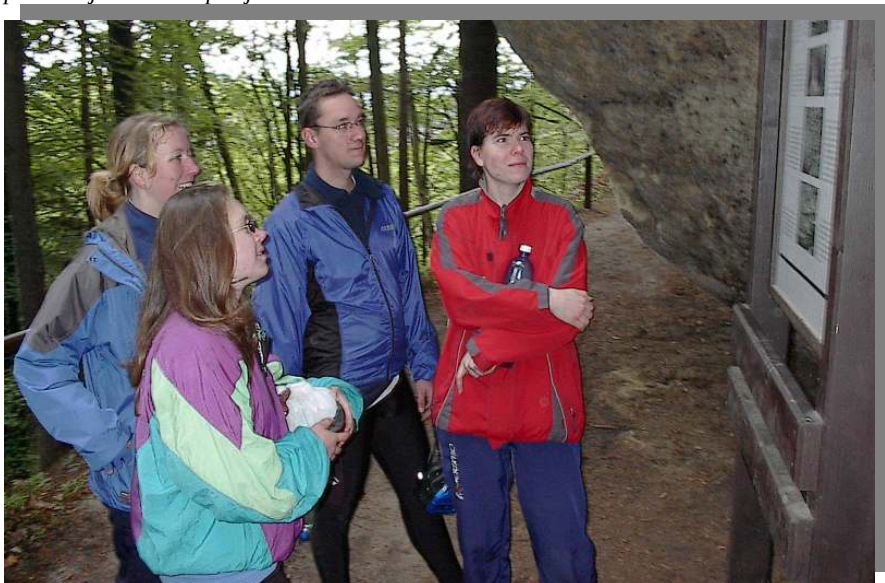
Tak spakováno, jedeme. Rozjezd je šílenej. Začínáme do kopce a jsme řádně ztuhlí. Po pár kilometrech už je to dobrý a kolem to začíná být pěkné. Než jsme se nadáli jsme v Hřensku.



Tomáš nás bezpečně a bez čestných koleček vyvedl ven a po chvíli zastavil u odbočky na Pravčickou bránu. Vzhledem k okolnostem jsme se rozhodli zaparkovat kola a pokračovat pěšky.



Jdeme do kopce s prachbídým povrchem. To bychom opravdu neměli. Kolem je to moc pěkný. Jdeme a jdeme, zase kecáme o všem možném tropíme si srandičky, prostě přestože jdeme do kopce je dobře.

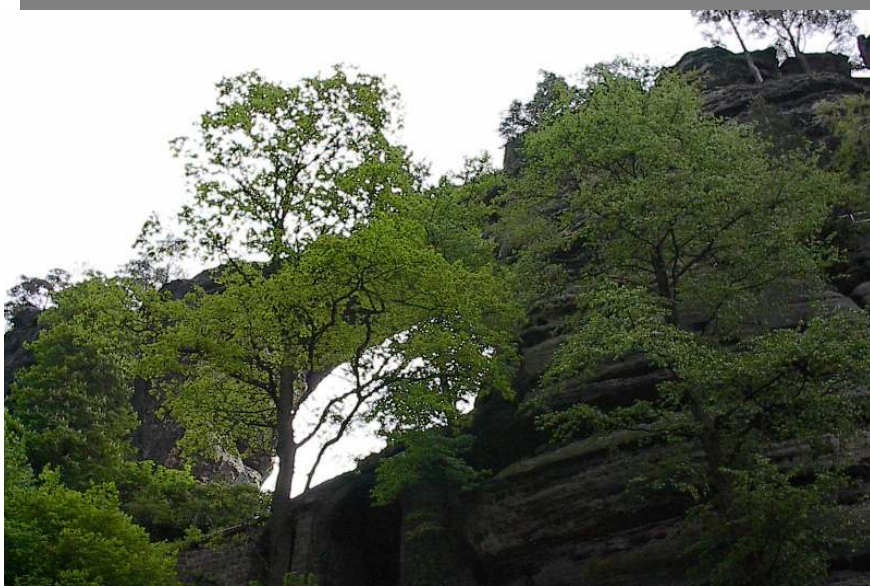


A to už jsme u cíle. Je tu nejen brána ale i několik dost dobrých vyhlídek. Ano Tomáši, vybrals dobře. Dig.



Souhlasím, výběr byl fantastický. Dokonce nám na Pravčické bráně i chvílema svítilo sluníčko. Hned byl veselejší pohled na úžasné skalní útvary a že bylo na co se dívat! Vážně paráda.

Hnk.



Na jedné z vyhlídek se rozkvičel Jarčín mobil.



To Olda žádá o navedení. Bylo úžasné poslouchat jak dva, kteří absolutně nevědí kde jsou, se strašně moc snaží aby byli co nejdříve spolu. Nakonec však zvítězil rozum a Jarka předala telefon Tomášovi, který s mapou v ruce začal diktovat souřadnice. Dig.

Tak tady se musím ohradit, mobil jsem předala Tomášovi hned. Přesněji řečeno – okamžitě po pozdravu nebo jak by možná dodal Dig, po pozdravném ceremoniálu ☺. Přece jen to ve zdejších krajích neznám, tak proč se snažit popisovat cestu sem a plácát Oldovi kredit, když tu mám stejné problémy s orientací jako Ital v Rusku ☺. JRK.

Po ujištění, že už Olda nemůže zabloudit došlo opět k předání telefonu a ukončení spojení. A zase se kocháme. Další telefonát. Pro změnu Olda. Nějak se netrefil. Tomáš mu zase vysvětlil kudy kam. Dig.

Jo, ještěže se Tomáš ve zdejších krajích tak vyzná ☺. Díky Tome! JRK.

To už jsem byl docela naštvanej, nebaví mě někomu pořád dokola vysvětlovat kam má jet. Ale jen co Olda přijel, vše se vyjasnilo. Navigovala ho máma s kamarádkou. Tom.

Tak jo. Už jsme viděli podstatné



je třeba se vrátit a jet dál. Ještě se Jarka zastavila v infocentru pro nějaké pohledy a jiné ptákoviny. Dig.

Běžela jsem napřed, abych naší skupinku ne zdržovala. Než se dost vynadivali z vyhlídky, už jsem ty své tři pohledy a turistickou známku měla koupenou, bohužel jsem to však poněkud kvapně naházela do kapes, takže jsem vzápětí znejistěla, kdeže to všechno mám... JRK.

Zahajujeme sestup. Po pár výškových metrech Jarka zjistila, že jí nějak chybí část zakoupeného zboží. To bych nikdy neřekl kolik může mít normálně vypadající oděv kapes a co v nich všechno může být. Po několika minutách usilovného přehrabávání se v tom všem Jarka našla hledané a tak pokračujeme v sestupu. Už jsme skoro dole a zase telefon. Nikdo jiný než slovtuný Olda. Prý už to bez nás a Jarky nemůže vydržet tak ať si

koukáme hejbnout. Čeká na nás v hospodě v Mezní Louce a drží nám tam místa. A prý je o ně docela frkér. No jo, dyť už deme. Odparkovali jsme kola, přesunuli se na silnici a jedeme. Nahoru. Tedy je všechno v úplném pořádku. Za nějaký ten kilometr jsme u hospody. No, on je to hotel. Má velké parkoviště a kromě spousty kol tu stojí nějaký nóbl autobus. A už je tu Olda a vítá se s Jarkou i s námi a hned nás táhne do lokálu. Tady budíme rozruch. Zasedáme ke stolu a děláme, že tu nejsme. Oběd probíhá v klidu. Od stolu za mnou přichází něco neuvěřitelného. Seděj tam němci a šprechtěj si mezi sebou. To je normální. Ale pak přišlo něco, co málem způsobilo náš exitus na smích. Přišel vrchní a pravit: Hír ist dajne švajne haxen... I absolutní antilingvista pochopil. Jsme málem pod stolem. A to po zbytek oběda. Po něm jedeme vstříc dalším zážitkům. Dig.

Ještě než jsme odjeli, provádí Dig opravu na svém kole. Jen co pustil muziku, měl kolem sebe hlouček zvědavců, kteří nevěřili, že se s tím dá někam dojet.

Uyrazíme směr Šaunštejn. Sice je to po zvládnutém terénu, ale jede se báječně. V jedné zatáčce vletěl Oldovi před kolo jelen. Moc pěkný pohled ovšem z dálky. Přijíždíme k restauraci, kde máme jet doleva, ale Jarka s Oldou v klidu jedou dál rovně, tak jsem na ně zařval k čemu mají trasovnik. Jó, to jsou holt ty zamilovaný páry. Jedeme kolem potoka k hradu. Už z dálky je na něj krásný pohled, bohužel nemáme čas, aby na něj mohl Hells beze mě vylézt. Již jsem tu byl a při pohledu po čem budeme stoupat se mi udělalo špatně. Projíždíme krásnými údolními se spoustou pískovcových masívů, je tady prostě háiečně.



Trochu mě zradila místní správa, když zrušila cyklostezku uvedenou v mapě, takže se musíme vracet asi 4 km. Ale nijak to nevadí. Ovšem Jarka s Oldou zase přestřelili křižovatku a jeli vesele dál, tak jsem je musel jet hledat a vrátit zpět. Po čase jízdy to sami pochopili a již mi jedou naproti. Pořád je čím se kochat. Ujíždíme do krásného údolí s překrásným výhledem na pískovcový masív. Má tu jednu chybu o které nikdo kromě mě neví. Konec je pěkně brutálně do kopce. V půlce výstupu začíná pršet. Zajíždíme proto pod strom, zobeme mňamky a já přemýšlím o dnešní trase. Budeme ji muset zkrátit, jinak budeme strašně utahaní na zitřejší přejezd do Prahy. Ale i tak jsme toho viděli dost. Na Tokáni, dávám povel k obratu mimo trasu a začíná návratová anabáze. Jedeme přes Hříbskou na Kytlici. Přejezd přes Železné hory je docela brutální a jako třešnička na dortu je výjezd na Zlatý vrch, s prohlídkou čedičových varhan. Vyškrábali jsme se nahoru do průsmyku, chvíli

si odpočinuli a potom jeli dále mírně z kopečka. V tom vidím křížek a za ním začíná brutální stoupání. Všichni mě málem zabili a ještě více, když zjistili, že tou samou cestou pojedeme zpátky. Ale pohled to byl vskutku pěkný.



Po super sešupu dolů, se musíme vydat zpět údolím. Je to sice do kopce, ale krajina super. Začíná pršet a Olda dává pokyn k schování se pod strom. Jen co jsme pod něj zalezli, přijel Dig a déšť vypnul. Opravdu. Zastavil u nás, podíval se nahoru a zařval: „Vypnóóóut!“ A bylo po dešti. Výborný vtip. Tak jsme zase pracně vyjeli na silnici a pokračovali v cestě. Přijíždíme do Kytlice. Jsme už řádně vymrzlí a jak na potvoru zrovna spadly závory. Dig si všiml hospody přímo naproti (to mu vždycky jde) a rozhodl, že ji navštívíme (to mu taky vždycky jde). Stejně nemáme sílu a teplo si vařit ze svých zásob, tak jim to tady ohodnotíme.

Tom.

Sedíme v hospodě a je nám božsky.



Musím teda přiznat, že tady zafungovala mužská spolupráce. Tomáš vymyslel trasu přes vesnici Kytlice, Dig navrhl zdejší hospoda jako stravovnu a Olda se zeptal motivován vidinou teploučka a sprch na cenu noclehu. 140,- na osobu se nám zdála víc než dobrá a jídlo bylo vynikající. Teď už jsme napapaní (někteří až moc..), kolečka máme uložena a v brzké budoucnosti už plánujeme jen sprchu a spánek. **JRK.**

A to ses ještě nezminila o tom, co vám děvčatům tady nabídli hned u prvního čaje. Bylo to velmi nenápadné. Nakonec aspoň já se o reklamu na cukrech moc nestarám... Dig.



Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Kytlice	66	797	52,7	13,2	5-16

Ráno 23.5. neděle

Teda noc byla skvělá. Zato to ráno! U většiny je třeba použít buldozer na vytažení z postele. Venku je ... no... sněží. Jak perfektní. Dig.

Ranní pohled z okna ve mně vzbudil hrůzné představy o navracující se zimě. Brrr. Ještě že jsme alespoň vylezali z teplých pelíšků.



Z doupat by to bylo o poznání horší. Rychle jsme se sbalili a seběhli dolů na slíbenou snídani. Podával se teplý hovězí vývar s kapáním a se zeleninou. Ta obzvlášť chutnala Jarce. Skoro od všech se jí dostalo té cti, že obdržela kedlubničky neboli po slovensku kel. Jen chlebič padl k snídani z našich skvěle naložených bágků. V hospůdce s takovými hladovci nepočítali. Jo, jo jak vidno je dobré vézt si vlastní zásoby. A co je ještě lepší ? Přivést je všechny zpátky! Na příští výpravu je po starostech s nákupy.

Hnk.

No.. po pravdě, zeleninu mám ráda a říkala jsem si, že když ji sním víc, třeba i pak víc vydržím... Polévku považuji za standardní povzbuzovačlo.

JRK.

Opravdu probuzení báječné, nejdříve prší a když jsem venku na cigárku, začíná sněžit, to nám to pěkně začíná. Ale noc byla nádherná. Takhle báječně jsem už dlouho nespal. Po snídani a teplém obléknutí vyrazíme.

Tom.

Počasí se prudce zlepšilo. Přestalo sněžit a jen hustě prší. Dnešní přejezd začíná výjezdem do kopce. Dlouhého a nepříjemného. Spolu s nízkou teplotou, deštěm a nepředstavitelnou vzdáleností před náma dostáváme celkovou atmosféru. Přesto je docela dobrá nálada.

Dig.

V půlce kopce si sundávám šustáky a jedu jen v lehkém. Za chvíli se to ukázalo jako osudová chyba. Po půlhodině jsem málem umrzl. Výjezd směr Nový Bor probíhal za sněhu, sjezd pak v dešti a všudypřítomné vodě stříkající od mého předního kola. Za chvíli jsem měl v botách soukromé Lipno.

Tom.

Po sjezdu se nalézáme v Novém Boru. Průjezd městečkem je velmi snadný a za pár minut jsme venku. Přes nepřízeň počasí máme poměrně vysokou průměrnou rychlost. Kdyby bylo hezky řekl bych, že projíždíme pěknou krajinou prozářenou sluncem... Takhle mi nezbyvá konstatovat, že kolem je k vidění pár mokrých domků a splhlá příroda. Jedeme po hlavní na Českou Lipu. Není nikterak daleko a tak jsme tam coby dup. Pořád prší a je nepříjemno. Zastavujeme pod jednou stříškou a odpočíváme. Samozřejmě využíváme zastávky k zobání mňamek – chci říct, že doplňujeme energii. Tomáš se ještě rozhodl pro převezení do suchého a Marcela s kýmsi mobilně komunikuje.



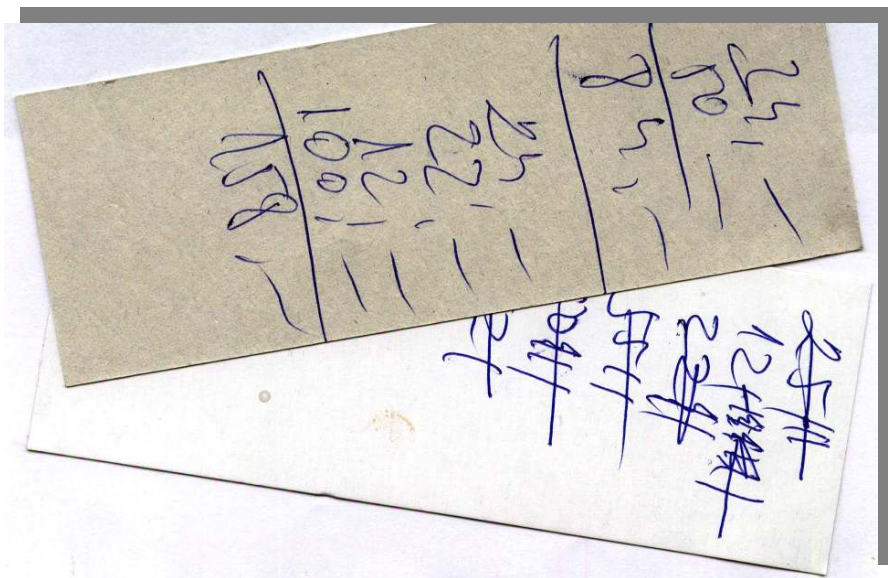
Zde si pro změnu vyměňuji boty. Konečně jenom teplé vlhko místo zmrzlého rybníku. No jo, jenomže za pět minut začalo znova pršet. To počasi mě začíná pěkně srát!

Tom.

Holany, Dubá. Jede se kupodivu pořád dobře. Akorát Hanka začíná zaostávat. Držím se s ní vzadu. Ostatní pokračují ve svižném přejezdu. Pokouším se Hance pomoci tím, že ji chvílema strkám před sebou a snažím se zvýšit rychlost. Do Dubé už to není daleko. Tak ne. Už nemůžu. Hanka žádá zastávku a doplnění živin do krve. Nedá se nic dělat, zastavíme. Ostatní jsou kdesi vpředu, ale ani já už nemám na to pokračovat v jízdě. Tak jo. Stop a výpad na bágly s potravinama. Sáhli jsme po několika balíčcích sušenek. Zmizely v nás tak rychle, že jsme nestihli ani nadobit. Po pěti minutách jedeme dál. Na kopci za druhou zatáčkou čekají ostatní. Taký něco zobou. DĀ.

Mezitím už i Olda má v botách zmrzlý rybník a začíná nadávat na zimu. Do toho mu začíná být zle, což je dost na pytel. Našel si totiž novou práci a asi by nebylo zrovna dobře, kdyby šel hned marodit. Tom.

Jedeme dál. Tady kolem je to za normálních okolností jedním slovem krásné. Ted' však silně navlhle a nepříjemné. Vjíždíme do Dubé. Pořád lehce prší a je zima. Brzdíme před hospodou, parkujeme a hurá do lokálu. Objednáváme si požer a Jarka se snaží vysušit a zahrát Oldu, který by v tomto okamžiku byl i na termovizi neviditelný jak je prochladlý. Přinesli nám jídlo. Prvotní nadšení je vystřídáno rozčarováním. Jídlo není nejteplejší, je ho málo a co se chuti týká žádná sláva. Dojedli jsme a rozhodli se, že přezítka ještě nějaké kilometry a budeme v Ráji. Ne v tom nadpozemském, kam většina z nás už ted' má odepřený přístup, ale do stejnojmenné vesnice na začátku Kokořínského dolu.



Odjíždíme. Zatím je dobře. Jenom mží. Sotva jsme opustili Dubou a zajeli do míst, kde se není možné kamkoliv schovat začalo pršet. Ale fest! Během několika minut jsme na kost. Nejen zmrzlí ale i mokří. Tak to je teda síla. Ale zastavit nelze. To bychom chcipli úplně. Hospoda je už jen 4km. Přejezd k ní je šilenej. Pořád máme skvělej mezičas, ale ta zima je opravdu příšerná. Už jsme tu. Parkujeme, ždímeme se a vcházíme do lokálu. Je tu teplo, ale plno. Dělíme se na dvě skupiny a obsazujeme zbylá místa. Objednáváme ohřívací nápoje a jídlo. Tady nabízejí za přibližně stejné ceny podstatně větší porce. Sundáváme ze sebe mokré věci a dáváme je sušit. Patrně tu budíme značnou nevoli, protože se zvedlo osazenstvo celého zadního stolu a radši než být s náma pod jednou střechou, vyrazilo do deště. Čímž se uvolnilo místo pro nás. Skvělé. Rozmrzáme a nálada je pořád výborná. Přinesli nám víc grogů, než jsme původně chtěli. Nevadí. ...a na množství nehled'...

Dig.

Při objednávání došlo k efektu „pravá ruka neví co dělá levá“. Místní personál nám nosil grogy na etapy, Dig chtěl já chtěl. Po chvíli se nám na stole sešly čtyři místo dvou.

Tom.

Dojedly jsme, ohřáli se, lehce oschli a venku prší...

Dig.



Prší??? Já bych to spíš ohodnotila výrokem p. Kemra z české komedie „Na samotě u lesa“ Všichni víme, že... Pravda, ze začátku občas vodu střídaly kroupy. O to to bylo pestřejší - přírodní masáž obličejce, no neberte to. Dokonce zadarmo! Ale abych počasi nekřivdila. Za celý den jsme si možná tak půl hodky užili sluníčka. Přece jen je to Sluníčková výprava a bylo by smutné „Puntů“ aspoň na okamžik nezahlídnout. Většinu dne jsme si ale hráli na schovávanou s deštěm. Když jsme zmizeli do hospody, intenzita deště se minimálně zmírnila. Při příchodu ke kolům dešť vždy nabíral na intenzitě a snažil se nás možná odradit od dalšího postupu směrem na Prahu. Nezdařilo se. Byli jsme silnější... Nebo bláznivější? Hnk.

Po nasednutí jsem příjemně překvapen jak to pěkně jede. Než jsem se nadál, ukazuje mi to na palubě, že se řítím pětadvacítkou. V závěsu za mnou je Hanka. Dál za ní nevidím. Je to tu víc po rovině a tak jedu a jedu. Z oblohy lehounce mží, vítr máme zádech. Kolem je to moc pěkné. Po několika kilometrech této parádní jízdy Hanka nesměle pípla, že jedeme moc rychle. Nojo ale zpomalovat se mi moc nechce. V jedné z levých zatáček jsem v zrcátku nějak nikoho kromě Hanky neviděl. Tak tedy dobrá, počkáme. Zastavili jsme u kraje a během dvou minut jsou tu ostatní. Přehnali se kolem nás a ztratili se za zatáčkou. Tedy ostatní... Marcela a Tomáš. Jarka jede podstatně pomaleji, ale podle mě jen posledních pár desítek metrů. Nevidím Oldu. Nejspíš na něj čeká. Jedeme dál. Zase se mi zbláznil tempomat a na palubě svítí 26km/h. Ale když ono se jede tak pěkně... Proletěli jsme křižovatkou a na dlouhém přehledném úseku za ní nevidím Tomáše s Marcelou. Ti to teda pálej! Nevadí, dohoníme je. Zvyšuju rychlost. Aha, tak ne. Hanka mi

nestačí. Zvolňuju a za další zatáčkou opět vyhlížím ty dva. Nejsou tu. Odhaduju, že bychom je už měli dohonit, nebo aspoň vidět. Pokud na té křižovatce neodbočili. Ale ne, to by oni neudělali. Nejsou blbí a Marcela tu už několikrát projížděla. Ale stejně... Zastavujeme. Těsně za námi dojíždějí Jarka s Oldou. Marcelu a Tomáše prý neviděli. To je slabší. Ale jak jsem řekl, nejsou blbí... A opravdu nejsou. Za několik minut projíždějí. Dig.

Projížděli jsme Kokořinský Důl, který jsem již jednou přestřelil. Po výjezdu jsme s Marcelou špatně odbočili. Za chvíli mi to došlo a už se vracíme na správnou trasu. Jenom si všichni mysleli, že jsme před nima a my rychlou jízdu doháníme skupinu a vyhlížíme, kde na nás bude čekat. Ani se moc nedivili, kde nás předjeli.
Tom.

Perfektní, jedeme dál. Další bod je Mělnická Vrutice. Teprve tady budeme odbočovat. Jediné co na tom není pěkné je, že pak pojedeme do kopce. Kromě mě nikdo netuší do jakého. Začínáme stoupat. Překvapuje mě, že nikdo neremcá a nálada panující kolem je pořád velmi dobrá. Vyškrábali jsme se nahoru a pak celkem hladce přijíždíme do Liblice. Zase se zatáhlo a těžké mraky se válí nízko nad zemí. Už se mi nechce moknout! Odbočujeme na silničku na Všetaty a začíná pršet. Velmi hloupé je, že jedeme přesně o toho deště. Než jsme dojeli do Všetat jsme zase mokří. Ach jo! Pokračujeme na Starou Boleslav. Po příjezdu Ovčár na křižovatce, kde se napojujeme na hlavní je v našem směru velká kaluž. Přestože odbočujeme doleva, vyhýbám se jí vpravo. Skrz se mi jet nechce. Moc dobře si pamatuju jak jsem před Bratislavou v jedné takové zle poškodil moje kolečko a sebe způsobil jízdy neschopným. Z protisměru přijíždí auto. Jede dost rychle a přejíždí dělicí čáru. Míří přímo do kaluže. Než jsem stihnul vymyslet co s tím, zvedl se od jeho kol gejzír špinavé, studené vody a plně mě zasáhl. Po tomto manévru se auto vrátilo na svou půlku silnice a zpomalilo. Jestliže až do teď mě moje oděvy alespoň přibližně chránily před přívalem chladu a mokra, je teď všechno v hajzlu. Zásah vodou byl tak mocný, že mi teď stéká po kůži pod nohavicemi do bot. Tak to jsem fakt rád! Začala se mnou cloumat zima a zlost!. Zabývám se myšlenkami jak takovýhle hajzla chytit a pověsit ho za přirození do průvanu. Zase stavíme na nějaký zob. Prší. Hodně. Ale není kam utéct. Dig.

Před Brandýsem jsme už před vodou všichni natolik rezignovali, že nám ale vůbec nevadilo posilňovat se v hustém lijáku u silnice. Zmoknout víc už nešlo a energie potřebnou k zahřívání bylo třeba rychle doplnit. Nejlepší byl Olda, který si v naprosté pohodě a klídku v úžasné slejváku mazal chleba. Hnk.

Musel na nás být dokonalý pohled. Šest zmoklých a utahaných cyklistů, jak se cpou u silnice a za deště.
Tom.

Po odpočinku pokračujeme v mrznutí a moknutí ve směru na Brandýs n.L. Olda ohlásil značný úbytek sil a dostala se ke mě informace, že už od rána se necítí úplně fit. Tak proto se ptal na možnost použití vlaku na návrat. Pořád hnusně prší. Do Jeskyně zbývá 30km. Na to se Olda necítí. Dobře má dvě možnosti. 1. Použije vlak, který tu má zastávku, 2. Zařídí si odvoz autem. V každém případě zůstává zde. A Jarka s ním jako... no... říkáme tomu dozor. Dig.

Olda se opravdu necítil takzvaně ve své kůži. Při poslední občerstvovací zastávce se při mé otázce: "Jak se cítíš?" už jen třásl. Vypadal jak vodník po převýchově.

Vzpomínám si, že jsi Digu při první výpravě formuloval ve zprávě větu: „Je to zlé, už ani nenadávám...“

A také je pravda, při představě, že se vrátím do Prahy a půjdu si stoupnout na zastávku a budu čekat (kolem půl jedenácté☹) víc než půl hodiny v té zimě na autobus do Berouna, navíc v totálně mokrých věcech! A druhý den budíček v 5:15 h do práce...☹ Asi jsem se ještě dostatečně nepochlápila, ale postupně jsem se přesvědčila, že čekat ve vyhřáté nádražní hale v příjemné společnosti není zas tak blběj nápad... O to větší hold patří zbylé, tj. zůstavši partě lidíček ze skupiny Hell's tour☐!!! ☺
JRK.

My ostatní pokračujeme. Zápy, Dehtáry, Radonice, Praha - Satalice. Přestalo pršet a je „jenom“ zima. Kyje, Hrdlořezy, výjezd na Jarov, Chmelnice, Ohrada. Tady se odpojuje Tomáš mířící na Jižní Město.
 Dig.

Na Ohradě se odpojuji a jedu přes Želivského, Bohodalec a Spořilov na Jižní město. Sice je to pořád z kopce a do kopce, ale vidina teplé koupele mě žene stále vpřed. Na Spořilově si ještě dávám pauzu na nějaké posilnění a hurá do posledního kopce. Konečně panelák a vněm teplá vana. Příjezd v 21:20, totálně utahaný a prochladlý, tak taková byla tahle „Sluničková“ výprava.
Tom.

My ostatní to máme za necelé dva kilometry. Odbočujeme do Roháčovy ulice a sjíždíme k Jeskyni. Je krátce před půl devátou. Marcela vypadá zničeně, Hanka je šťastná. Prý právě dosáhla osobního rekordu v ujeté vzdálenosti na jeden zátah. Máme najeto 120 km. Pro mě tato vzdálenost není nic nového. Rekord mám 180km pohodové jízdy, 150 km nejostřejšího přejezdu Tanvald – Praha přes Železný Brod a několikrát kolem 120ti km. Parkujeme kola, převlékáme se do suchého a končíme výpravu odchodem domů. Nevím jak komu, ale mě se i přes déšť a slotu líbila. Děkuji Tomáši...
 Dig.

Sláva, nazdar výletu, fest jsme zmokli, už jsme tu! Nikdy bych nevěřila, že se dá ujet takový lán cesty za tak příšerného počasí. Otestovalo nás to všechny myslím skoro nadoraz. Teď se můžeme chlácholit tím, že pokud jsme přežili tohle, musíme přežít už vše a hlavně může být jen líp. Tedy aspoň já v to doufám. Souhlasíte ?
 Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	62	917	119,5	17	6-14

Celková technická data:

Šest nezničitelných...: Tomáš, Marcela, Jarka,
 Olda, Hanka a Dig

Účast
 Oficiálně
 přiznaná
 kilometráž

194 km

Pálicí

Příště

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Všetaty	
Děčín	Ovčáry	
Hřensko	Stará Boleslav	
České Švýcarsko	Zápy	
Kytlice	Radonice	
Nový Bor	Praha Satalice	
Česká Lípa	Kyje	
Dubá	Žižkov	
Ráj		
Mělnická Vrutice		

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Anča (Ann), Dig (Dig), Dominik (Dmk), Hanka (Hnk), Jarda (Jrd), Jarka (Jrk), Lenka (Lnk), Majka (Maj), Marcela (Mcl), Michal (Msh), Oda (Ola), Tomáš (Tom), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour _{plus} 2004
Mcl & Dig & Jrk
& Tom & Hnk & Old
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz